

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Oboer/218/2013
Identifikačné číslo spisu:	2209210800
Dátum vydania rozhodnutia:	27.08.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Šatka
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:2209210800.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej POHOTOVOST', s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti povinnej W. N., bývajúcej v T., o vymoženie 447,43 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 12 Er 664/2009, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 23 CoE 29/2012-60 z 12. septembra 2012, takto

rozhodol:

- I. Návrh oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania z a m i e t a .
- II. Dovolanie oprávnenej o d m i e t a .
- III. Povinnnej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Dunajská Streda uznesením č. k. 12 Er 664/2009-43 z 18. augusta 2011 rozhodol o zastavení exekúcie. Vychádzal zo zistenia, že exekučným titulom, na podklade ktorého sa vedie exekúcia, je rozhodcovský rozsudok sp. zn. SR 00997/09, ktorý vydal dňa 19. mája 2009 Stály rozhodcovský súd, zriadený pri Slovenskej rozhodcovskej, a.s., so sídlom v Bratislave. S poukazom na ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoRK“) exekučný súd z úradnej povinnosti skúmal, či je predmetný rozhodcovský rozsudok v súlade so zákonom, pričom zistil tak formálne, ako aj materiálne vady tohto exekučného titulu. Okresný súd dospel k záveru, že záväzkovo-právny vzťah medzi oprávnenou a povinnou, ktorý vznikol na základe zmluvy o úvere č. 2430114 z 26. júna 2008, podlieha právnomu režimu zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, vzhľadom k tomu, že oprávnená je podnikateľka a úvery poskytuje opakovane (t. j. ako dodávateľ), zatiaľ čo povinná je fyzická osoba, ktorá v tomto úverovom vzťahu nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (a má preto postavenie spotrebiteľa). Okrem toho je predmetnú spotrebiteľskú zmluvu potrebné posúdiť aj podľa ustanovení § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), a to predovšetkým podľa § 53 ods. 1, 2, ods. 4 písm. r/ a ods. 5. Okresný súd poukázal na to, že s účinnosťou od 1. januára 2008 Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 4 písm.

r/ upravil, že za neprijateľné podmienky, uvedené v spotrebiteľskej zmluve, sa považujú aj také ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Ďalej okresný súd zdôraznil, že Európska únia venuje problematike spotrebiteľa mimoriadnu pozornosť. Aj do slovenskej legislatívy boli prevzaté viaceré smernice Rady a Parlamentu, ktoré upravujú ochranu spotrebiteľa, alebo sa jej aspoň priamo či nepriamo dotýkajú. Taký charakter má aj Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „smernica 93/13/EHS“), implementovaná do nášho právneho poriadku zákonom č. 150/2004 Z. z. s účinnosťou od 1. apríla 2004. Slovenská republika si svoj záväzok voči Európskej únii, poskytnúť spotrebiteľovi zvýšenú ochranu vzhľadom na jeho postavenie v spotrebiteľských vzťahoch, plní prostredníctvom viacerých zákonov, medzi inými Občianskym zákonníkom, ktorý v ustanovení § 53 ods. 5 zakotvuje, že neprijateľné podmienky, upravené v spotrebiteľských zmluvách, sú neplatné a ďalej tiež ZoRK, ktorý exekučnému súdu ukladá v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom a po zistení, že rozhodcovský rozsudok takéto nedostatky má, exekúciu zastaviť. Skúmaniu obsahu rozhodcovského rozsudku musí predchádzať prieskum právomoci rozhodcovského súdu, ktorá sa zakladá rozhodcovskou zmluvou. Pokiaľ je rozhodcovská zmluva neplatná, rozhodcovský rozsudok nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom. V prejednávanej veci sú súčasťou úverovej zmluvy „Všeobecné podmienky poskytnutia úveru“ a ich súčasťou je v článku 17 rozhodcovská doložka, v zmysle ktorej sa zmluvné strany dohodli, že „všetky spory, ktoré zo zmluvy vzniknú, budú riešené pred a/ Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca strana podá žalobu na rozhodcovskom súde, b/ príslušným súdom SR, ...“. Okresný súd poukázal na to, že praktickým dôsledkom takto formulovanej rozhodcovskej doložky je, že spotrebiteľovi je fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom v prípade, ak dodávateľ podá žalobu na rozhodcovský súd. Spotrebiteľ sa podpisom zmluvy, ktorej obsahom je aj táto doložka, reálne vopred vzdáva práva na účinnú procesnú obranu (z nevedomosti alebo nemožnosti vplývať na obsah zmluvy), čo je v podmienkach právneho štátu neprijateľný jav. Takto formulovaná rozhodcovská doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponecháva ho výlučne na vôli dodávateľa. Rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ nevyjednal, ani nemal na výber, vzhľadom na jej splnenie s ostatnými štandardnými podmienkami. Doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa, ale na začiatku zmluvného vzťahu a núti spotrebiteľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, z ktorého dôvodu sa prieči dobrým mravom, a preto je v zmysle ust. § 53 ods. 4 písm. r/ a ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľná, a teda neplatná. Z tohto dôvodu predložený rozhodcovský rozsudok nie je spôsobilým exekučným titulom na vykonanie exekúcie.

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Trnave ako súd odvolací uznesením č. k. 23 CoE 29/2012-60 z 12. septembra 2012 napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil. Uviedol, že odvolanie oprávnenej smeruje proti vecne správne uzneseniu súdu prvého stupňa, ktoré treba potvrdiť (§ 219 ods. 1 a 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov - ďalej len „O. s. p.“). Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti jeho rozhodnutia uviedol ďalšie dôvody, ktorými zároveň reagoval na relevantné argumenty odvolania. Poukázal na to, že exekučné konanie predstavuje postup súdu, súdneho exekútora a účastníkov konania pri nútenom výkone judikovaného práva, vyjadreného exekučným titulom, ktorého povaha určuje rozsah materiálneho preskúmania exekučného titulu, žiadosti o udelenie poverenia a návrhu tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Ustanovenie § 45 ZoRK umožňuje exekučnému súdu skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku z hľadísk uvedených v tomto ustanovení, a to sčasti aj bez návrhu. Exekučný súd je pri postupe podľa § 45 ZoRK oprávnený hľadiť na rozhodcovský rozsudok, akoby materiálne právoplatný nebol, nie je ním teda viazaný v zmysle ust. § 159 O. s. p. a môže ho preskúmať z hľadísk vyjadrených v § 45 ZoRK aj čo do jeho materiálnej správnosti. Môže teda skúmať, či sú tu dôvody na zastavenie uvedené v ust. § 268 O. s. p. (resp. § 57 Exekučného poriadku), či sú tu nedostatky uvedené v § 40 písm. a/ alebo b/ ZoRK, alebo či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je

objektívne nemožné, právom nedovolené alebo v rozpore s dobrými mravmi. Podľa ZoRK, ak bolo zistené, že povinný bol zaviazaný k plneniu, ktoré je právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, tak exekučný súd konanie zastaví a podľa Exekučného poriadku, ak súd zistí rozpor exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne a až následne konanie zastaví. Zákonná úprava teda dáva exekučnému súdu právo preveriť a vecne posúdiť rozhodcovský rozsudok aj z hľadiska toho, či plnenie, uložené vo výrokovej časti rozsudku, je dovolené a či zároveň nie je v rozpore s dobrými mravmi. Uvedené posudzuje exekučný súd ako predbežnú otázku ešte pred tým, ako vydá poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie. Na druhej strane, aj po udelení poverenia exekútorovi na vykonanie exekúcie napriek existencii dôvodov na zamietnutie žiadosti o jej udelenie, sa súd nezbaňuje povinnosti zastaviť exekučné konanie aj v neskoršom štádiu konania. Súd totiž musí počas celej doby vykonávania exekúcie dbať na to, aby sa exekúcia vykonávala v súlade so zákonom.

Odvolací súd, berúc do úvahy požiadavku Európskej únie na súdnu kontrolu zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, podrobil kontrole rozhodcovskú doložku a dospel k súladnému záveru so súdom prvého stupňa, že predmetná rozhodcovská doložka je skutočne neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa ust. § 53 ods. 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka a ako taká je v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Argumentoval tým, že aj v danom prípade je rozhodcovská zmluva vyjadrená iba v podobe rozhodcovskej doložky, ktorá spĺňa s ostatnými podmienkami zmluvy. V porovnaní s ostatnými zmluvnými podmienkami je ale význam rozhodcovskej doložky osobitný, pretože v prípade sporu súkromná osoba rozhodne o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach zmluvných strán, s cieľom dosiahnuť nový kvalifikovaný záväzok z pôvodnej zmluvy. Ak rozhodcovská zmluva nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná, ale vyplýva zo štandardného textu tzv. formulárovej zmluvy, bez toho, aby boli spotrebiteľovi vysvetlené podstatné rozdiely medzi konaním pred štátnym a rozhodcovským súdom, je dôvodné predpokladať, že spotrebiteľ ako slabšia strana sporu si svoj osud v tak závažnej veci, akou je prípadný neskorší rozhodcovský proces, neuvedomuje. Predmetná rozhodcovská doložka, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul, znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak dodávateľ ešte predtým podal žalobu na rozhodcovskom súde. Takáto rozhodcovská doložka naplňa znaky neprijateľnej podmienky spotrebiteľskej zmluvy podľa ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože núti spotrebiteľa nenávratne a výhradne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu, aj keď si to spotrebiteľ výslovne neželá, v prípade ak konanie vyvolá dodávateľ (oprávnená). Rozhodcovská doložka síce umožňuje obrátiť sa spotrebiteľovi na príslušný súd Slovenskej republiky, ale len v prípade, ak predmetný spor vyvolá spotrebiteľ a keďže v prejednávanej veci oprávnená (dodávateľ) v zmysle rozhodcovskej doložky iniciovala rozhodcovské konanie, povinná nemala možnosť vyjadriť nesúhlas. Predmetná rozhodcovská doložka, s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a preto je neplatná (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka). Keďže medzi zmluvnými stranami nebola platne uzavretá rozhodcovská zmluva v zmysle § 3 a nasl. ZoRK, nebola tak založená ani právomoc rozhodcovského súdu v danej veci konať a rozhodnúť. Rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý bol predložený ako exekučný titul, je preto právne neúčinný (nulitný) a nemôže byť je spôsobilým exekučným titulom v zmysle ust. § 41 Exekučného poriadku.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave podala oprávnená dovolanie, v ktorom uviedla, že súdy: 1. rozhodli „nad rámec zverenej právomoci“ (§ 237 písm. a/ O. s. p.), 2. konali vo veci, v ktorej sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O. s. p.), lebo vykonateľnosť exekučného titulu už bola právoplatne posúdená pri poverení súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu, 3. rozhodovali napriek tomu, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný (§ 237 písm. e/ O. s. p.), 4. oprávnenej odňali možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že nezohľadnili jej námietky, konali bez pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jej právo na to, aby jej právna vec bola rozhodovaná na základe správneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie, 5. sa v konaní dopustili inej vady konania, majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), najmä nesprávne zistili skutkový stav, nevykonali náležité dokazovanie, 6. napadnuté rozhodnutie založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Žiadala, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené uznesenie

súdu prvého stupňa a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie; zároveň žiadala, aby dovolacie konanie bolo prerušené podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) predložené prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikovala v podanom dovolaní.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave podala včas oprávnená, zastúpená v súlade s ust. § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., skúmal najskôr, či je dôvodný jej návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

K podobnému návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia z 21. marca 2013 sp. zn. 1 Cdo 301/2012, z 30. apríla 2013 sp. zn. 2 Cdo 386/2012, z 15. mája 2013 sp. zn. 6 Cdo 431/2012, z 13. júna 2013 sp. zn. 3 Cdo 441/2012, z 9. júla 2013 sp. zn. 5 Cdo 371/2012, na ktoré v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

V danom prípade sa síce v dovolaní napadnutých rozhodnutiach spomína aj smernica Rady 93/13/EHS, z určujúceho hľadiska išlo ale zo strany súdov nižších stupňov o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov (Občianskeho zákonníka, Exekučného poriadku, zákona o spotrebiteľských úveroch a ZoRK). Dovolací súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

II. V ďalšom najvyšší súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., dovolateľkou napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávnenej preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnená procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O. s. p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávnenej, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jej dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia z 21. marca 2013 sp. zn. 1 Cdo 301/2012, z 30. apríla 2013 sp. zn. 2 Cdo 386/2012, z 15. mája 2013 sp. zn. 6 Cdo 431/2012, z 13. júna 2013 sp. zn. 3 Cdo 441/2012, z 9. júla 2013 sp. zn. 5 Cdo 371/2012, a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku),
2. vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie je rozhodnutím o veci samej, a preto nezakladá

prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie najvyššieho súdu z 1. februára 2012 sp. zn. 5 Cdo 205/2011 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012 sp. zn. III. ÚS 254/2012),

3. ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania - nebol podaný (žiadny) návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade ale bol podaný návrh na vykonanie exekúcie,

4. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu,

5. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonával na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne - teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného - môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania,

6. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a oprávnenému sa neznemožňuje konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.); pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012).

Tieto právne závery (viď body 1. až 6.) zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Osobitne k námietke oprávnenej, že súdy oboch stupňov nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, najvyšší súd konštatuje, že tak ako správne poznamenala oprávnená, zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 9. augusta 2012 (zákon bol účinný do 31. decembra 2012) bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ustanovenie § 57 Exekučného poriadku doplnil o ods. 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Dovolateľka namietala, že pokiaľ súd prvého stupňa v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú a následne ju zastavil, mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Súd prvého stupňa však exekúciu zastavil z dôvodu uvedeného v § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ZoRK, na ktorý dôvod zastavenia exekúcie sa povinnosť nariadiť pojednávanie nevzťahovala. Odvolací súd v danom prípade postupoval v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p., ak o odvolaní oprávnenej rozhodol bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ostatných dvoch dôvodov v zmysle písm. b/ a c/ uvedeného ustanovenia, pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie; nariadenie pojednávania bolo na úvahe odvolacieho súdu.

Dovolateľkou namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí (R 111/1998 a tiež III. ÚS 551/2012) a nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorých tieto rozhodnutia spočívajú (R 54/2012), nie sú vady konania v zmysle § 237 O. s. p. a prípustnosť dovolania nezakladajú.

Vzhľadom k tomu, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľkou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O. s. p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V konaní o dovolaní vzniklo procesne úspešnej povinnej právo na náhradu trov konania proti oprávnenej, ktorá úspech v dovolacom konaní nemala (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal povinnej náhradu týchto trov, lebo povinná nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.